

תיו הראשונות הפכו לכותרת מקניטה של ספר השירים שלה: האם לשבת המלכה / יש בעיות במיטה? / האם האבסורד / הוא פעולת הסחה!

„השורות האחרונות נמחקו. משום שזה לא נראה לי מספיק פשוט. נשאר רק השורה הראשונה, שמבחינת האווירה היא די מייצגת את הספר, זאת אומרת: מבחינת הבעיטה.“ ועוד מוסיפה חנה, ש” הספר מוקדש „למותק, שהיה איש אמין, שהרג את הכושים הרעים.“

לפירסום ספר שיריה קדם תהליך ממושך. הדבר התחיל לפני שנתיים, כאשר הסתובבה בשבוע הספר העברי וגילתה, לדאבונה, שרוב ספרי השירה שי יצאו לאור היו גרועים. מכיוון שהכירה אנשים שאת כתיבתם היא מעריכה ואין הם יכולים לפרסם את שיריהם בגלל חיסר רון-כיס, החליטה עם עוד כמה אנשים ש כתובים, ליצור מין מרכזיצייתי שיכלול גם הוצאת-ספרים. המרכז אמר היה להיות מבוסס על השקעות של אנשים המתעניינים באמנות ורוצים לעזור לאמנים. חנה היתה המועמדת הראשונה להוציא את כתביה לאור. הדבר לא יצא לפועל באותה מיסגרת. „הסתבר שהיינו הממשה טיפוסים ערטילאיים מדי למשימה כזאת. היא מסבירה. „לא יכולנו לעשות משהו שקשור בחושים. הצוות האנושי היה מדי הומגני.“

חנה מסרבת לומר משהו על שיריה ורק

מהרה התאכזבה ממנו: „השבתי שאכתוב רק את האמת, ושלא יוסיפו או יגרעו מיי לה ממה שכתבתי. לאט לאט למדתי איך להסתובב. היום אני יותר מסוגלת לקבל את הדברים. כי ראיתי הרבה ליכלוכים במקומות אחרים, ובאמת היום השירה שלי היא פחות זכה.“

„לעבוד על

עצמך בעיניים“

רצבא התגוררה בתחילה במגורי בנות בקריה, אבל החיים תחת מישר טר צבאי לא בדיוק התאימו לרוחה הסרררת של משוררת צעירה. היא שכרה דירייה עם חברה, חיה בה בדוחק ובצימצום והתפרנסה משטיפת רצפות.

כשהשתחררה נרשמה ללימודי הפילוסוףיה. „רציתי לשמוע תשובות של אנשים אחרים על השאלות שלי: מה אני עושה פה, מה אחרים עושים פה, ולאן הולכים. תשובות לא קיבלתי. קיבלתי עוד מיליון שאלות אחרות. אני חושבת שהיום אני משלימה עם חוסר היכולת שלי לקבל תשובות. למדתי לדעת ושמה שיש לאנשים, שנראים כל כך בטוחים, זו האינרציה שלהם. כי החיים הם דינמיים. למדתי לביים את עצמי. לביים תכליות, ולמרות הידיעה שהן לא סופיות, להתייחס אליהן כאילו הן כן סופיות. זה נקרא: לעבוד על עצמך בעיניים.“

חנה גולדברג ככתבת-צבאית מחבקת את אנה הסטרפיטזיאת, הלא היא הקופה של קירקס ברצלונה, עליה פירסמה כתבה. כתבו בתיה עוסקות בנושאים פיקטיביים „נזירים ומי“, או „הבעיות הנפשיות של כלביגישוש“.

סטריפטיז

בתקופה מסוימת נסעה לטייל בארצות הברית והתגוררה במשך ארבעה חודשים עם שני חברים. „זה כמו להיכנס לתא לחץ עם אנשים. זה קשה. אבל אם אלה אנשים שאת אוהבת, מצליחים להתגבר על הקושי. נוצר קשר מסוג אחר, לא קשר המבוסס על שיחות ראש, ועל מצב טרקליני.“ ובהקשר למצב הטרקליני היא כותבת באחד משיריה:

אנחנו באים לפגישות שלנו / עם כיסים מלאים בתצלומים של עצמנו. / מראים זה לזה פוסטרים של גופנו המושלם, / של מה שהיה לפני הרגע הזה, / אמירות ב נושא עתידינו הנפרד. / אנחנו נפגשים בחדרים מקושטים, / בזמנים מצולבים, / יוצרים את הרגע הזה, / מכל הרגעים שהיו קודם, ושגם הם / עשויים מרגעים אחרים.

בעיקבות נסיעתה לאמריקה ביקשה לשפר את המשפה האנגלית וכך הגיעה ללימודי אנגלית, חוגה השני באוניברסיטה. בי מיסגרת הלימודים הגישה כעבודת-גמר של הקורס „זון ברדהיים“ סרט שנושא אמור היה לייצג את הפילוסופיה של זון. חנה חוששת לפרוט את תורת הזון לפרוטות, ומשום כך מסרבת לתאר בפרוטות את הסרט ולהאריך בדיבור על משמעותו. היתה זו עבודת-צוות, שלה ושל שני חברי רים אחרים, שכללה כתיבת הסריט. כתיב מוקצת מישחק.

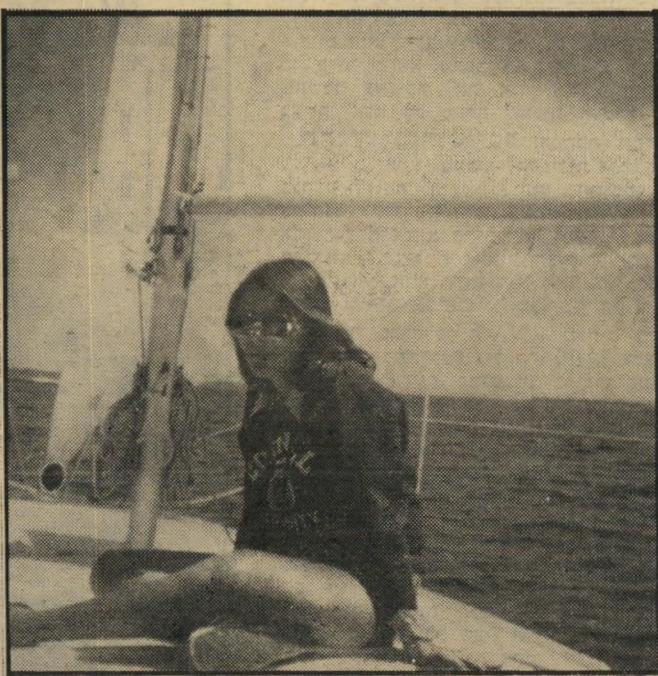
במקביל ניתן למצוא מוטיבים של שביירת דפוסים או של בעיטה במוסכמות גם בשיריה, כמו „משל, השיר ששתי שוררי

מתנדנדת

חנה יושבת בסלון דירתה על כיסאנדנדה. קירות ביתה מכוסים בתמונות שציירה במו ידיה, בעיקר פורטרטים של עצמה. שירתה, לדבריה, היא המדיום היחיד האמיתי שלה אליו היא מתייחסת במלוא הרצינות.

הנשמה. כתיבה ושל שירה אינה מבוססת על מודעות. אני לא מתחילה את העניין מנושא מסויים, מכותרת מסוימת. מה שיש לי הוא הכייף שבלכתוב, והדחף. מה הם העיסוקים החביבים עליה מלבד כתיבה, ציור, מכירת פרחים והגשה? — „איסוף בולים“, היא עונה בלעג, ולאחר שהיא מבטלת את התחביב האחרון היא מוסיפה לרשימה יוגה ורכיבה על סוסים.

מעירה: „ישנם השירים עצמם, ומאד קשה לתת משהו במקום. אמרתי את מה שיש לי לומר במילים של השיר, לומר אותם במילים אחרות זה בלתי אפשרי. זה לסלף.“ הרבה פעמים, לדבריה, אין היא עצמה יודעת למה התכוונה, ונידמה לה שאחרים יוכלו להסביר זאת טוב ממנה. „הפעולה של כתיבת שיר דומה להליכה לאסלה.“ מסכמת חנה, „זה להקיא את

רכיבה

על סוס הוא אחד התחביבים האהובים עליה שהתפתח במסעה בארה"ב. בארץ היא רוכבת על סוס שוטה או על סוסי חוות ורד הגליל.

ביאכטה

בהיותה בסיוור בארצות-הברית שהתה חנה ארבעה חודשים על יאכטה עם שני חברים. „התפקיד שלי היה להתעסק עם המוטור“, היא מספרת, „עם מפרשים אני לא מוכשרת.“